

MERÉNYI KRISZTIÁN

Egy sírkertész emlékei

Az volt a legjobb, amikor a lányt a sírgödörben, vagy háromszor... Ahogy mocorogtunk, valami megreccsent a talpam alatt. Ránk sötétedett, de jó dohányosnál mindig van gyújtó! Levilágítottam. Sejtettem, hogy egy koponya. A csajszi sikoltozott, szedni kellett a lábunkat. Ő a szállásra, én a hullamosó haverokhoz, akik vacsorával kínáltak. Jólesett a szendvics, még akkor is, ha felismerhetetlen volt rajta a hús.

Apám mondta, hogy egy alkalmat se szalasszak el, máskülönben életem végéig bánni fogom. Nemcsak a papagájok, de az emberek nyelvén is remekül beszélt. Ez a gödrös eset a sírja közelében történt. Remélem, hallott valamit.

*

Szegény Tamásiné, még nyolcvanévesen is elszívott napi egy doboz Portit; mindig megkínált cigivel, ha látta, hogy milyen szaros anyagi helyzetben vagyok. Mendemonda vagy sem, rákos lett a lába. Kérésére azt külön temették el a testétől. Holtában sem akarta a beteg lábat.

*

Apám parancsára kefélés előtt mindig leigazoltattam a lányokat. Ki tudja, van-e bejelentett tartózkodási helyük, vagy esetleg valami feljegyzett betegségben szenvednek-e. Ma már az asszonytól nem kérem el. Benne az elejétől fogva megbíztam.

Ott, a sírgödörben még földes is lett a flepni, hisz egyből nekies-tem. Utólag szégyellem, mert az öreg mindig azt mondta, hogy ától cettig, én meg már a felénél...

*

Amíg a ravatalt készítettem, a lányok koszorút fontak. Ahogy ott hajolgattak miniszoknyában, hasra vágtam magam. Hol megigazítottam valamit, vagy épp feltekertem az ötödik anyát egy nem létező csavarra.

*

Katátón állapotban az OPNI-ba kerültem. Ma is járok a kezelőorvos-hoz, gyakran ír fel új gyógyszereket. Mindig betartom, amit mond. Nejecskémet ott ismertem meg, úgy jöttünk össze, hogy ugyanarra a kezelésre jártunk.

Ma már én szólok neki, ha be kell vennie a gyógyszert. Felejtős, pedig nincs negyven se. Múltkor a kutya helyett a fűzőjénél fogva a lakkcipőmet vitte sétáltatni.

*

A Lipóton volt egy furcsa eset. Nem tudom, hogy megtörtént-e, vagy sem. Valahányszor kérdeztem az ápolókat és az orvost, fejemet

simogatva mondták, hogy igaza van, Gyurika, ne féljen, úgy volt. De a többiek, akikkel bent feküdtem, nem láttak semmit. Szóval órák óta ültem a kertben, napos idő, idillikus *lipóthangulat*: fák zöldellnek, a csendet csak a madárfütty szurkálgatta, betegtársaimmal az udvaron. Egyikük gyógyszert kapott, a másikat pelenkázni vitték. Sokan csak ücsörögtek, mint én is, és örültünk, hogy lyuk van a seggünkön.

Berregés az égből, vad vihar szaggatta a lombokat. Mindenki szétrebbent, csak az ápolók viselkedtek nyugodtan. Felettünk egy helikopter. Leszállt a kert közepén. A kujon bátyám érkezett meg Amerikából. Régen láttam, jól megerősödött deréktól lefele. Elindultam felé. Nem ismert meg. Mondtam, édes testvérem, mi van veled, hogy vagytok, és a gyerekek? De ő a tündérszemű nővérkével kezdett beszélgetni, aki olyan szép, mint egy trópusi öböl a Sandokan filmből. Amikor levélben rákérdezek, tagadja, hogy itt járt.

Mikor is? Ja, apánk temetésén láttam utoljára. Akkor még nem volt ekkora a segge, állítólag odakint csak kólát vedel és hamburgert zabál.

*

Drága nagymamám még él, ő temette el a fiát, édesapánkat. Emlékszem, temetés előtt az volt a baja, hogy nem lehet barna harisnyát kapni. A jócskán elnyűtt világos harisnyáját teába áztatta, egyúttal a mosás is megtörtént. Kivette száradni, én pedig gyanútlanul megittam a teát.

A harisnyalére ettem életem legízletesebb pörköltjét, amihez a tésztát nagymama akkori élettársa, Miskó bácsi szaggatta a vécén; náluk ez családi hagyomány volt.

*

A minap élesítettek a gyógyszeradagomon. Bazi erős injekciót kapok. Ha nem adják be idejében, török-zúzok. Állítólag kivágtam az ablakon az kutyát, a tévét... Legutóbb meg a kanárit kalitkástul, ami fennakadt a tölgyfán. Szegény madár – amíg le nem szedte a gondnok – órákig veszekedett a fa verebeivel.

Sokan mondják, hogy én vagyok a világ legjobb embere, ez nagyon jólesik. Mindenkit szeretek, van sok barátom, például itt az utcában az újságáros néni, a szemeteskuka és a macskák. Tegnap egy villanyoszloppal gazdagítottam a baráti körömet.

A választás lehetőségei, 2003 – olaj, vászon, 160x320 cm

